

I

НЕСАМОВИТІСТЬ

Пітьма не знає погляду, пітьма не має кольору.
Це ви гадаєте собі, що вона чорна.
Я розкажу історію (як той, хто вірний мороку),
Як народилася краса потворна.

Як падало від немочі й ховалося за обрієм
Безумство мрій, засліплене надією.
Я розкажу історію (як той, хто служить мороку,
Хоч, може, й не служу, а володію ним).

Як сам собою вигнаний, спотворений падіннями,
У нетрях слів нестямно сновигав я.
Я розкажу історію невіданого іменем
Пітьми своєї і свого ж безслав'я.

І може, світ мій зморений, але він не підкорений.
Я чуюсь в нім розкішно і в лахмітті.
Я розкажу історію, я вирву її з коренем
З глибин, де править всім несамовитість.

IN SEARCH OF INCREDIBLE*

Не набуваючи розголосу,
Не докладаючи зусиль,
Забувши про печаль, про біль,
Застиг поет у позі лотоса.

Лиш мить – яріє небосхил,
Вона – вершина його космосу,
Голубить, пестить своїм волосом.
І він, поет, в думках поплив

Назустріч їй, сіяє усмішка –
Відкрилась світові душа.
Весь у собі, він весь у пошуках –
Часина роздумів прийшла.

Й не раз залякне він від подиву.
Знання – завжди химерна подорож.

* У пошуках неймовірного (англ.).

++++

Мухи вилітають з моїх долонь.
Кінець – дотла – народження.
Я втопився в річці, ймення якій Час,
Щоб вийти оновленим з неї.

Хто ми, як не мерці?
Творці ілюзій,
Самотники,
Мандрівники,
Що лиш споглядають, як дні змінюють ночі,
Що кохаються в озерах ненатлого «я»,
Що плюють на веління інших.

Ми – спадкоємці власної смерти.

ДО ІСТИН-НАМИСТИН

Із небуття, із безвісти, із попелу,
Згубивши часу невгамовний плин.
Не маревом, не випадком, не зопалу
Я постаю первісністю. Інстинкт

Зажерливим, оскаженілим рокомом
Жене мене до істин-намистин.
І я несусь й несусь, неначе проклятий,
Та й вочевидь із пам'яті змести

Готовий все і всіх, щоб бути осторонь
Заради істини. Хоч не повірив би
У це давніше, і, напевне, зстраху,
Та не тепер. Я сам себе убив.

Й прекрасно знаю, що немає прощення
Таким, як я. Такі, як я, – Спусташення.

Й покликані знімати скальп з вершин
Невіданого. Віщим віршем вищого
Сягати. Немов велети-вітри,
Витати понад світом й понад тишею

Промовою. Я сам себе створив
З нічого, із німого попелища. О,
Моє відродження було нічим
Спочатку. І, неначе дух нічний,
Здавалося, назавжди вічним відчасм
Я сновигатиму, не знаючи стихій
Могуття.

Та усе ж таки здавалося,
Є ж дещо вище, потай від усіх.
Воно мене щодень неспинно звало. Я
Невдовзі це відчув й віддався тій красі
Первісного. І віщим віршем сяєва
Незнаний досі дотик я пізнав.
Не зопалу, не випадком, не маревом
В мені постала пісня неземна,
А величчю, незайманістю, спокоєм.
Мистецтва спраглого прокинувся інстинкт!
І я несусь й несусь, неначе проклятий,
До істин-намистин!

++++

Змії ніжаться в тіні,
Діти ніжаться на сонці.
Ти у темряві чи ні?
Одиниці знають, що це.

Лагідно веде рука
Нас до ярих буревіїв.
Хто з нас в сутність проникав??
Одиниці це уміють.

Чи поразка, чи тріумф –
Тонко всім заграють арфи.
Кажуть, смерть несе пільму –
Одиниці ж бачать барви.

Наодинці – наче ніч,
Кожен у своїй в'язниці.
З вірою ж, немов ченці,
Лиш самотні одиниці.

++++

Черпаю у Сонця енергію для чорноти
Своєї. Яка ж незбагненна у темряви святість.
Вона безіменна, їй нікому не вдасться назвати
Її, хоч і декому вдасться її віднайти.

Черпаю у неба прозірливість для чистоти
Своєї. Яка ж невимовна в прозорості ясність.
Вона молитовна, їй свічада її полум'яні,
За ними сховались у безвісті інші світи.

Черпаю у рабства свободу, їй черпаю немов
Для себе, насправді ж черпаю свободу для інших.
Мов золото видобуваю з іржавих оков.
Свобода як слово, що раптом відкрилося в тиші.

І все божеволію я в тих черпаннях німих.
Хоч іноді я віроломний і зморює втома,
Мій розум усе ж таки зрочий. Як Бог, невагомий,
Як дух, непокірний, не спиниться він ні на мить.

Він прагне черпання.
Він – спрага,

Він – голод.

Інстинкт

Від віри до істин веде його шляхом первісним.

Хто зрікся усіх, хто у сутність свободи проник –

Знаходить самотність верховну, прадавно, пречисту.

Звичайно, цей шлях небезпечний, чи вдасться пройти

Його до кінця? – сумніваюсь, та й це неважливо.

Я ллюсь через вінця земного й залишусь як символ

Надмірности й люті, та все ж таки і краси.

КОЛИ

Коли твій світ повстав з вогню і гніву,
Коли твій слід ніщо, хоч часу гідно збігло,
Коли твій розум божевілья лігво,
То як тебе назвати,
Ким ти є?

Коли лиш наодинці ти присутній дійсно,
Коли усе, що чуєш ти, це пісня лісу,
Коли людське для тебе без причин і змісту,
То як тебе назвати,
Ким ти є?

Коли навколо в'язні, що не у в'язниці,
Коли шепочуть блазні: «Та яка різниця!»,
Коли ти постарів, хоча тобі лиш тридцять,
То як тебе назвати,
Ким ти є?

Коли ти щиро віриш, що початок –
Це реквієм кінця
Й життя – це кількість чарок,
Коли в тобі мрійливе і легке зачало,

То як тебе назвати,
Ким ти є?

Цих тисячі «коли» і є твоя подоба,
Цих тисячі «коли» і є твоя порода,
Цих тисячі «коли» і є твоя природа
Ї вирішують, хто ти і що твоє.

++++

Божевілья повзло комахою.
Згодом злетіло метеликом.
Я промовляю і словом спалахую
З усією повагою й величчю.

Ми не можемо бути однакові
І не будемо більше ніколи.
Я пламенію таємними знаками
Мови із присмаком крові.

Час позбутися відчаю й люті,
Що наповнюють злобою серце.
Я пожираю свою лиху сутність.
Світ з мене нишком сміється.

Ми, як тіні, німі легкі тіні.
Нам судилось миттєво щезати.
Я проминаю в примарнім промінні
Сонця, забувши про завтра.

Віра здатна звести нас із розуму
І наосліп вести манівцями.

Я розумію, як це загрозово –
Вірити в щось до нестями.

Ми ж ув'язнені, хоч і свободою
Називасмо нашу неволю.
Лиш наодинці я усвідомляю,
Як воно – бути собою.

Тиша смерти і тиша падіння
Так подібні – вони роз'їдають.
Я відчуваю їдку безнадійність.
Голос шепоче йти далі.

Ми слабкі, і це так очевидно.
Очевидніше навіть за правду.
Я божеволю неоковирно,
Страх свій лишивши позаду.

Бо рано чи пізно настане кінець
І час розіб'ється об вічності скелі.
Триб мислення нам лиш теперішнє велить.
Минуле минуло, майбутнє ще не

Прийшло. Тож який ми спіткаємо фатум?
Всім випадок править, й до біса те ratio.
Та й що могло статись – банальна абстракція,
Й гадати, що буде, гадаю, не варто...

Історія людства достоту наївна.
Людина – істота воістину дивна.
Судинами нашими ллється тривога.
Ми закостеніли у пошуках Бога.
Дорога ж до Нього – дорога до себе.
Благати щось в неба намарне й не треба,
Бо, даючи, воно забирає –
Suprema lex*.

* Найвищий закон (*лат.*).

САМІСТЬ

Усякий сенс утратив всякий зміст.
І розум твій мов найчистіша злість.
Ні зло, ані добро не манять. Замість
Них постає усеосяжна самість.

І це не вись і навіть не дна вись.
І те, що буде, вже було колись.
Жадання, насолода, біль, ненависть.
Минає все, й любов дитяча навіть.

Немає тут ні селищ, ані міст,
Ні юрм гулких, ні цвинтарів німих.
Отож ніхто мені не стане на заваді,
Бо влада вже ніщо й ніщо не вадить.

Ви уявіть собі хоча б на мить,
Як мить сама в собі замерехтить.
Це й є вона – ота холодна радість.
Містина істин-намистин – це самість.

АСПЕКТ

І знов ти із нічим
Серед нікчем.
І знов нудьга і ніч
Твій вірний почет.
Немас поруч
Ні причин, ані речей,
Що промовляють: «Ей,
Усе це збочення».

І знову ти один
Серед алей
Покинутих, немов
Собачі очі.
Нема тут ні «проте»,
Ані «але».
Та й бути знов ніким
Не буде злочинном.

І скільки ще цих «знов»
Настане знов?
Вже іноді здається,
Це твій почерк.

Якби ти міг зійти –
Ти би зійшов.
Цього ж насправді ти
Так спрагло хочеш.

Та є один аспект
Тебе. Тому
Ти знов у пошуках
Безпам'яті й бездум'я.
І знову ти не спиш –
Пірнаєш у пільму.
Й зникаєш пошепки
Безтямно і безшумно.

ПАДІННЯ І

Ні, не чорнила — треба крові!

Б.-І. Антонич

Я бачив дно дна

І сонце яскраве

Туманного дня.

Я бачив, як тьма

Із запахом кави

Снувала ягням.

Я бачив, як кров

Кипіла щосили

Від слів молитов.

Я бачив богів,

Що, як гори, диміли.

Цього я хотів.

Я чув, як земля

Захлиналась сльозами,

Немов немовля.

Я чув, як вітри
Спочивали ночами
В змертвілих полях.

Я чув крик сердець
Нещасних, зболілих
Від власних страждань.

І був я мов мрець
Зі ще живим тілом.
Цього я жадав.

Хоч знав, що колись
Знов стану собою
І вичавлю злість

Із себе без сліз,
Без жалю і болю.
Я знав, що колись

Все зміниться враз –
Ненависть й нена́сить
Залишаться в снах.